

kastet, som den er vedtagen ved sidste Behandling, fastsætter kun Bødestraf for den der omhandlede Art af Selvtægt, uden at bestemme Paatalingsmaaden. Nu vil det af andre beslægtede Paragrapher sees, at Udkastet i Almindelighed har anseet det rigtigt, hvor Straffebestemmelsen indskrænkes til Bøder og simpelt Fængsel, at bestemme Paatalingsmaaden, og med Hensyn til Selvtægt synes dette, navnlig ligeoverfor den nuværende Lovgivning, at være en uafviselig Nødvendighed, thi Forhold af denne Natur ere nutildgaa kun undergivne privat Paatale. Endringsforslaget fremtræder derfor med en heel ny Paragraph, hvori den væsentligste Bestemmelse er, at saadan Selvtægt ikke er Gjenstand for offentlig Paatale. — De to næste Endringsforslag til §§ 116 og 142 berøre Capitlet om Embedsmænds Forbrydelser. De gaae ud paa ved Siden af de i de to nævnte Paragrapher indeholdte Straffe for Embedsmænds Brøder, nemlig Embedets Fortabelse og Bøder, at sætte simpelt Fængsel. Det høie Thing vil erindre, at Bøder, Embedsfortabelse og simpelt Fængsel i hele Capitlet ere almindelige Straffe, som Embedsmænds Brøder kunne føre med sig. De to eneste Paragrapher, hvor simpelt Fængsel er ubeladt, ere §§ 116 og 142. Der er ingen Grund til ikke ogsaa i disse at optage simpelt Fængsel, og med Hensyn til § 142 seer det endog særdeles besynderligt ud, at denne Straffemaade ikke findes deri, eftersom den findes i de to foregaaende Paragrapher, der indeholde almindelige Brøder, hvori Embedsmænd kunne forsee sig. — De følgende Endringsforslag til §§ 160, 166, 167, 190 og 192 hvile alle i en fælles Betragtning og gaae ud paa at aabne Myndighed for Dommeren til ved Valget af offentlig Straffearbejde at kunne benytte enten Tugthuusarbejde eller Forbedringshuusarbejde. Det høie Thing vil maaskee af Udvalgets Betænkning gjenkalde sig, at det netop syntes os at være en meget fortrinlig Side ved Lovudkastets Straffebestemmelser, at et saadant Valg i Almindelighed er givet Dommeren, saaledes at han ikke blot kan see hen paa Brøden, men ogsaa paa Forbryderens Individualet. Dommeren kan vælge imellem Forbedringshuusarbejde, der sædvanlig vil være an-

vendeligt paa unge Menneſter, der ikke hidtil have forbrudt sig eller ere undergaaede offentlig Straffearbejde, eller Tugthuusarbejde. Dette er Tanken med alle disse Endringsforslag. Der er, hvis disse Forslag skulde vinde Thingets Bifald, endnu et Par enkelte Steder tilbage i Lovudkastet, hvor der er gjort udtrykkelig Forskjel mellem Tugthuusarbejde og Forbedringshuusarbejde, saaledes at Dommeren er indskrænket til at anvende det ene eller andet af disse, men dette er med Flid gjort saaledes for at karakterisere Brøden gennem Straffen; men isvrigt har Udvalget søgt ogsaa i denne Henseende at tilveiebringe en vis eensartet Holdning i hele Udkastet. — Endringsforslaget til § 188 er en reen Redaction. — Det samme gjælder om det første Endringsforslag til § 211. Udvalget har meent, at det ikke vilde være smukt, om Lovudkastet nogetsteds brugte det fremmede Ord „Punktum“, hvor Meningen er „Stykke“. — Vigtigere er Endringsforslaget til Paragraphens Slutning. Det er nemlig i § 211 udtalt, at for den Art af Krænkelser af Andres Frihed, som de to foregaaende Paragrapher have omtalt, finder offentlig Paatale kun Sted, naar den Skyldiges Forhold antages at egne sig til større Straf end Bøder og simpelt Fængsel. Meningen hermed er at give den offentlige Anklagemyndighed en Anviisning. Dersom den Skyldiges Forhold antages at egne sig til større Straf, indtræder offentlig Paatale, og ellers træder den offentlige Anklagemyndighed ikke i Bevægelse; men nu opstaaer det Spørgsmaal, hvorledes Domstolen skal forholde sig, naar den har en anden Opfattelse af Forholdet end Anklagemyndigheden og kommer til det Resultat, at en Brøde, der har fremkaldt offentlig Paatale, ikke egner sig dertil. I Overensstemmelse med, hvad der nu er almindelig Ret, have vi da foreslaaet, at i saadanne Tilfælde vil Straf ikke blive at anvende, medmindre den Private begjærer det. Jeg skal ved Siden af dette Endringsforslag omtale nogle Bemærkninger, der tidligere ere faldne, og som have givet Udvalget Anledning til Overbetænkelse. Et æret Medlem af Thinget (Thalbitzer) ønskede med Hensyn til § 199 i Capitlet om Legemsbestigelser, at der maatte kunne træffes en